

עמוד 1

8.21x10.41	53	עמוד 3	מקור ראשון - כותרת	21.07.2010	23490271-8
21580					

קצרים

◀ עתירה לבג"ץ: לחקור את שוקן ונמרודי על

פרסום מודעות זימה בעיתונים

האם במשטרה חוששים מבעלי העיתונים? לאחר אוזלת יד מתמשכת של המשטרה, עתרו אתמול לבג"ץ המטה למאבק בסחר בנשים ועמותת "עבודות צדקה ומשפט" בדרישה להורות למשטרה וליועץ המשפטי לממשלה יהודה וינשטיין להסביר מדוע לא יופסק לאלתר פרסום מודעות הזנות בעיתונים הארציים והמקומיים שבבעלות עמוס שוקן ועופר נמרודי. המשטרה מתבקשת להסביר אחת ולתמיד מדוע איננה אוכפת את החוק בעניין נגד העיתונים 'מעריב', 'ידיעות אחרונות' ו'הארץ', ואף לא מעמידה לדין את בעליהם, אחרי שכבר הייתה הרשעה קודמת בנושא ב-2004. לטענת העותרים, אף שהפרקליטות הורתה למשטרה לחקור עבירות הנלוות לזנות, המשטרה איננה פועלת למיגור תופעת פרסום מודעות הפרסום לזנות המופיעות בעיתונות. על אף פניותיהם החוזרות והנשנות של העותרים למשטרה בבקשה לפתוח בחקירה, וכן הגשת תלונות רשמיות - עד למועד הגשת העתירה, טרם התקבלה תגובה כלשהי מהמשטרה וטרם נפתחה חקירה. **אורי ישראל פז**

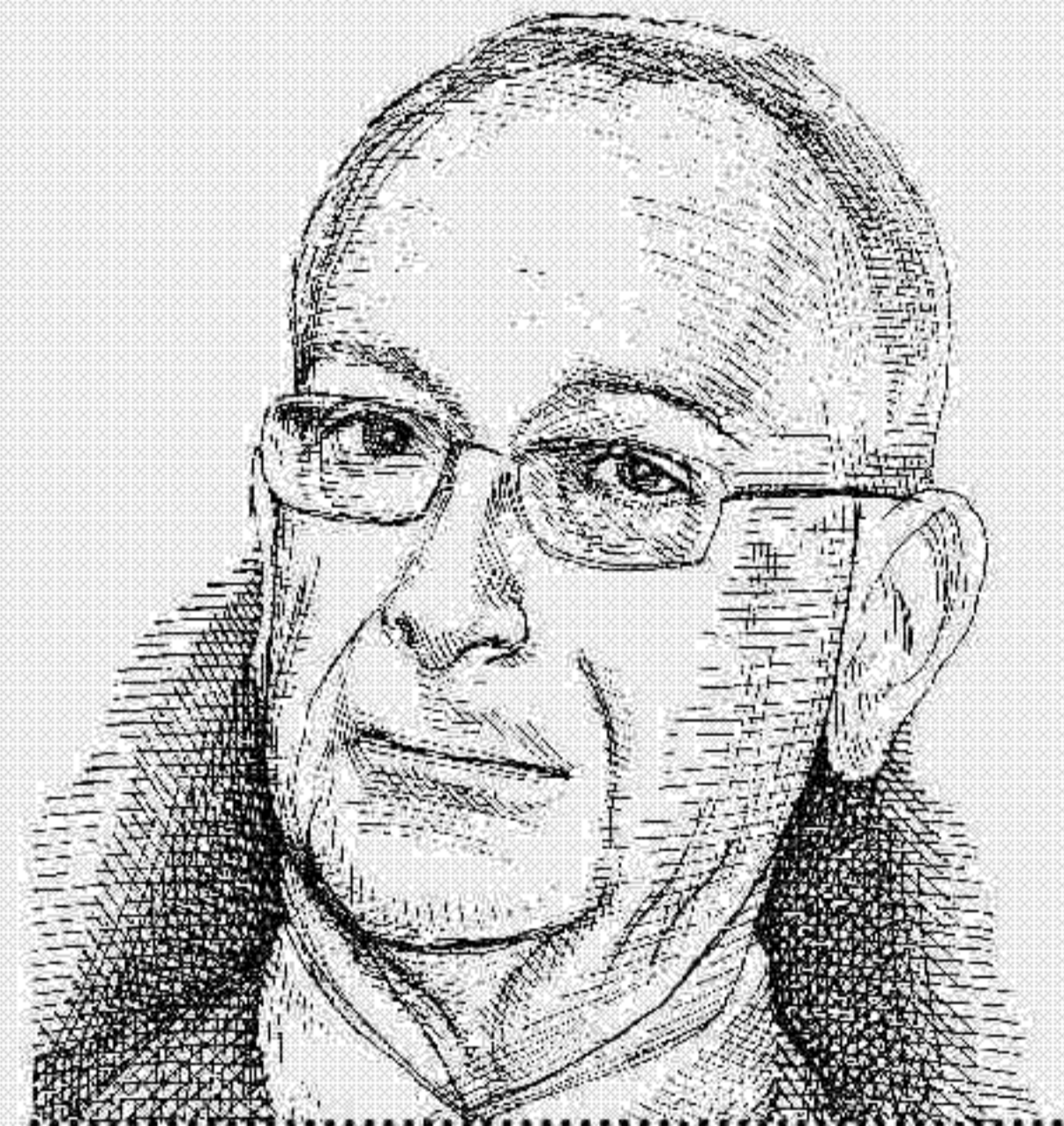
8.37x19.54	1	עמוד 12	גלובס - כותרת	21.07.2010	23489566-3
סחר בנשים זנות פורנוגרפיה בישראל - 21580					

עתידה לבג"ץ: לחקור את שוקן ונמרודי בשל פרסום מודעות מין בעיתוניהם

המטה למאבק נגד סחר בנשים עתר היום (ג') לבג"ץ, בדרישה שמשטרת ישראל תפתח בחקירה פלילית נגד המו"לים של העיתונים "הארץ" ו"מעריב", עמוס שוקן ועופר נמרודי בשל פרסום מודעות פרסום לשירותי מין בעיתוניהם הארציים או המקומיים. לטענת העותרים - שהקימו מטה במסגרת שיתוף פעולה בין עמותת "עבודות צדקה ומשפט" למשרד עוה"ד כבירי נבוקידר - אף שהפרקליטות הורתה למשטרה לחקור עבירות

הנלוות לזנות, המשטרה איננה פועלת למיגור תופעת פרסום מודעות הפרסום לזנות המופיעות בעיתונות.

לטענת העותרים, "בעצם פרסום המודעות, הופכים העיתונים לסרסור נסתר ונוסף לאותן הקורבנות, וכמי שמקשר דרך קבע בין הלקוחות הפוטנציאליים לקורבנות התעשייה ובין הסוחרים בנשים לקורבנותיהם". לפי הנתונים שבידי העותרים, בכל חודש

שוקן. תרומה לסחר בנשים

מתקיימים בישראל יותר ממיליון ביקורים אצל זנות, ולטענת העותרים, חלק נכבד מביקורים אלה הם תוצאה של מאמצי הפרסום של שירותי הזנות באמצעות "מעריב", רשת המקומונים שלו וכן רשת מקומוני "העיר" שבבעלות שוקן.

"עבור אלפי נשים, נערות וילדות", נכתב בעתירה, "מדובר בהמשך קיומה של מציאות חיים אלימה, אפלה, אכזרית ומשפילה, הכוללת אונס והחזקה בתנאים מחפירים. כל זאת, במעטה של 'דירות דיסקרטיות' וצמתים חשוכים. העיתונים, נושאי דגל הדמוקרטיה, הם פרנסיה ומפיציה של התעשייה הרומסת כל עיקרון של שוויון וכבוד ברגל גסה". העותרים אף מצטטים מתוך הודעה לעיתונות שפירסמה ח"כ לשעבר זהבה גלאון, ולטענתה מודעות המין המתפרסמות בעיתונות הן "חלק בלתי נפרד משרשרת הסחר בנשים".

סעיף מיוחד בחוק העונשין, שנחקק ב-1998, קובע כי פרסום שירותי זנות מהווה עבירה פלילית. ב-2004 הרשיע בית משפט השלום את בעלי העיתונים בעבירה זו במסגרת הסדר טיעון, ובמסגרת זו הם חויבו בקנס והתחייבו שלא להמשיך בפרסום המודעות. (בג"ץ 5514/10).

18.44x19.37	1	עמוד 44	העיר בורנד	20.07.2010	23480512-5
21580					

זונה היא זונה
היא זונה
הילו גלזר, עמ' 44

קולנוע

הבנאליה של הזנות

הילו גלזר לא מתבשם מהאגביות של הזנות במרכז הסרט התיעודי על גילה גולדשטיין

גם יקירת הקהילה. גילה גולדשטיין
ובחמונה הקטנה: בצעירותה
צילום שי להב

בערב פתיחת הפסטיבל ההומוריסטי לסבי, אחרי הקרנת הבכורה של סרטו התיעודי של אלון ויינשטוק על גילה גולדשטיין "זה גילה, זה אני", ניתנה לקהל הזדמנות לשוחח עם הבמאי וכוכבת הסרט. אחת מחברותיה הטראנסיות של גילה (רינה כמדומני) ביקשה את רשות הדיבור, שאלה את גילה אם היא זוכרת אותה ודמות נוספת, אבל עוד לפני שהספיקה להשיי מייע את המסר, גילה כבר טרחה להסביר לכל היושבים באולם מאיפה הן מכירות. "זוכרת? אני הייתי זו שהורדתי אותך לזנות", התגאתה. אביבה לא התבלבלה, ובוודאי שגם לא הובכה. "את זוכרת איך מצצתי להוא ותוך כדי נפלה לי הפאה?", השיבה לחונכת שלה, לגורו של תל ברוך, שישבה קרוב לבמה, לא לפני שפצחה בסדרת הקידות המפורסמות. מהקהל נשמעו רחשים של צחוק מהול במבוכה.

ובין אם פשוט החלטנו שלא לקחת אותה ברצינות גמורה למדי. זאת גילה, זאת היא. הדיאלוג ההוא בסינמטק עם רינה (כמדומני) בנוגע לחוויות מהעבודה המשותפת, נתן לטריטוריאליות של הזנות תוקף חיצוני, ממשות נוספת. בהתחלה חשבתי שזה מקסים. הפער בין האכסניה המכובדת (סינמטק) לבין התכנים הפרובוקטיביים ("מצצתי"), רק הירד את ההישג, כביכול. נראה היה שעבור גילה, אביבה ושאר החברות, מתנהל שם מעין פגש מחזור מצומצם. כמו חברים לפלוגה שמזמן לא התראו, הן עשו את מה שנראה להן הכי טבעי: להתרפק על העבר, להעלות זיכרונות, לשחזר חוויות. הזנות הטראנסית נראתה באותו רגע כמו גילדה מגובשת, שמחה והכי חשוב - לגיטימית. סיטואציה שעושה שירות נפלא לאלו התומכים במיסוד הזנות.

העובדה שגולדשטיין מציבה במרכז הווייטה את היותה זונה אינה חדשה לאיש. אף אחד לא התפלא שהסרט התיעודי על האשה שמציגה עצמה בנאום הפתיחה החגיגי כ"שחקנית, רקדנית ויצאנית", בחר להתמקד בעבודתה של הגיבורה כזונה ובנגזרותיה של העבודה הזאת - הפעם הראשונה שעשתה קליינט, התקרית שבה הלם בה לקוח במוט ברזל והביא לאשפוזה, הסתרת המקצוע מן האם שנמצאת בבית אבות בחיפה. העיסוק של גילה בנושא הפך לטבעי עד כדי כך, שנדמה שאפילו הקהילה כבר חיה בשלום עם הדיסוננס שמגולם בדמותה - גם זונה וגם יקירת הקהילה - בין אם התרגלנו אליה

אלא שכשמקדישים להתרחשות הזאת מחשבה נוספת, מבינים עד כמה מסוכן, שלא לומר טראגי, האינסטינקט הזה, שגרם לנו להתייחס לכל העניין באופן משועשע. גילה, רינה והחברות לא בחרו להיות זונות. העובדה שהיגודל הועיד להן לסבול מביזוי הגוף ומגילויי אלימות, פעם, פעמיים, וגם עשר פעמיים בלי לה, לא הופכת את המקצוע לפייקנטי וחביב. הנימה האגבית והמשועשעת עלולה לתעתע, שכן גילה היא הראשונה להודות (גם בסרט) שהיתה מעדיפה לחיות את חיה מבלי שתילץ לעבוד כזונה, ואומרת בבירור שאילו היתה יכולה היתה מתמסרת

להופעות בלבד. אבל אלה מתקיימות מקסימום פעם בחודש ולכן צריך לרדת לכביש, להשיג לים הכנסה. זנות, וחשוב לומר זאת שוב, אינה בחירה. טראנסג'נדרים, בעיקר מדורה של גילה, מצאו את עצמם רבות בסיטואציות של אין ברירה. שפיטתם כבני כלאיים, כיצור חריג, כתופעה, לא הקלה עליהם בהשתלבות במעגל העבודה. נראה את הבוס שייקח לעבודה כקופאית, כמורה או כרואת חשבון בחורה שמשרד

הפנים מתעקש ששמה בתעודת הזהות יהיה משה. שלא לדבר על רתיעתה של החברה מאנשים שמי צויים בעיצומו של התהליך. כדאי לזכור שאף נערה, ונערות טראנסג'נדריות אינן יוצאת מהכלל, לא חלמה להיות זונה כשת גדל. זוהי מציאות כפויה. אי אפשר לדבר על האחוה ההיא בסינמטק בין גילה והחברות, במנותק מההקשר שלה. מטרתו של הסרט על אודותיה אינה לרכך את הבינאליה של הזנות.

